

TERAPIAA

J. M. Bokman

Terapiaa

J. M. Borman

Terapiaa

Terapiaa

© J. M. Borman 2014

3. painos

Kannen suunnittelu: Mikko Sahlstein

Kannen kuva: Mikko Sahlstein & Elina Jääskeläinen

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

ISBN 9789522869913

*Jerelle, Elinalle,
Jennille, Sonjalle, Anna-Marialle,
Sarille, Elisalle
&
kaikille niille
jotka halusivat tietää lisää*

1

Sateen ropina peltikatolla muistutti jännitystä tiivistävien pikkurumpujen pärinää. Tuomon kämmenet hikosivat, ja hänen silmälasinsa huurustuivat lämpimässä sisäilmassa niin, ettei niistä nähnyt enää läpi. Hän tiesi olevansa jo runsaat kymmenen minuuttia myöhässä, mutta seiso i siitä huolimatta yhä oven ulkopuolella.

Tuomo yritti laskea mielessään päiviä edellisestä suihkusta. Hän nuuhkaisi vaivihkaa kainaloitaan tarkastettuaan ensin, ettei käytävällä näkynyt muita, ja melkein yökkäsi. Hän ei halunnut mennä sisälle huoneeseen ja antaa toisille masentuneille vielä yhtä uutta syytä vihata elämäänsä – etikalta ja kompostilta haisevan ihmisjätteen vieressä istuminen tuskin piristäisi ketään.

Vesi valui Tuomon hiuksista nenänpäähän ja kutitti. Hän oli kotoa lähtiessään hämmästynyt sitä, kuinka syksyiseksi sää oli ehtinyt viikossa muuttua. Kun hän oli viimeksi käynyt ulkona, aurinko oli paistanut, ja hänelle oli tullut kuuma mustassa nahkatakissaan. Nyt pihalla puhalsi kylmä tuuli. Toki hän oli kuullut sateen hakkaavan ikkunaa, mutta ei ollut vaivautunut avaamaan verhoja nähdäkseen maise-mia.

Tuomo löysti kaulahuiviaan. Hän keksi sata syytä olla astumatta huoneeseen, ja kaikki syyt, joiden takia hänen pitäisi avata ovi, tuntuivat samantekeviltä. Itsensä vuoksi hänen pitäisi tämä tehdä, mutta hän tunsii sillä hetkellä olevansa arvoton kasa paskaa, eikä paskan vuoksi kannat-tanut tehdä yhtään mitään. Tietenkin se, että hän tunsii ole-vansa arvoton, oli yksi syy mennä sisälle huoneeseen, mut-ta rasvaiset hiukset, ajelematon parta ja ympärillä leijuva, karpäsiä houkutteleva löyhy olivat kolme syytä olla me-nemättä.

Tuomo tiesi kyllä, että tätä oli jatkunut jo liian pitkään, ja että hän tarvitsi apua. Pillerit hän oli kuitenkin heittänyt vessanpönttöön ja käytyään ensimmäistä kertaa lässyttävän psykologin juttusilla hän oli päättänyt, ettei menisi toiste. Hän oli silti ajatellut, että ehkä vertaistuesta voisi olla

apua, koska muut tiesivät, miltä hänestä tuntui. Hän oli tullut paikalle osallistuakseen ryhmäterapiaan, mutta nyt sekään ei enää tuntunut hyvältä idealta. Hän ei halunnut kertoa kaikille sitä, ettei ollutkaan ollut rakkauden arvoinen, vaikka muiden tarinat olisivatkin samanlaisia. Hän ei halunnut myöntää heikkouttaan ja epäonnistumistaan, ja niiden myöntämiseltä avun vastaanottaminen tuntui.

Eikä hän ollut valmis päästämään irti siitä mahdollisuudesta, että kaikki palaisi ennalleen, jos hän kieltäisi todellisuuden tarpeeksi ponnekkaasti. Hän ei halunnut tehdä painajaisesta totta puhumalla asiasta ääneen. Hän halusi velloa itsesääälissä pyhässä yksinäisyydessään ja leikkiä, että saisi seuraavana päivänä kuulla taikasanat *anteeksi* ja *rakastan sinua*.

Hän tiesi kuitenkin, että olisi yhtä todennäköistä löytää takapihalta pytyllinen kultaa ja siivekäs yksisarvinen.

Tuomo puristi tiukemmin kädessään olevaa kännykkää. Hän toivoi, että se hälyttäisi ja antaisi elämälle merkityksen takaisin. Viimeiset neljä kuukautta kännykkä oli ollut koko ajan hänen kädessään kuin liimattuna. Se irtosi hänen otteestaan aina vasta, kun uni rentoutti hänen sormensa.

Hän oli ehdollistunut kännykän pirinään kuten Pavlovin koirat kelloihin. Joka kerta, kun kännykkä soi, hänen sy-

dämensä teki rinnassa kuperkeikkaa ja hän uskoi onnensa kääntyneen. Hän joutui kuitenkin aina pettymään karvaasti, sillä soittaja ei koskaan ollut se henkilö, jonka hän toivoi soittavan. Soittaja oli aina äiti, isä tai puhelinmyyjä.

Kerran Tuomo oli pimahtanut ja karjunut puhelinmyyjälle kaikki tuntemansa kiro sanat ja keksinyt siinä samassa myös pari uutta. Lopuksi hän oli kuitenkin tilannut sinnikkäältä myyjältä Me naiset -lehden, koska hänelle oli tullut asiattomasta käytöksestään huono omatunto. Siitä lähtien hän oli yrittänyt maltaa katsoa ennen vastaamista, kuka soitti. Hän oli jättänyt vastaamatta tuntemattomiin numeroihin, kunnes keksi, että toivottu soittaja oli saattanut vaihtaa numeronsa.

Äidille ja isälle hän valehteli aina, että voi jo paljon paremmin. Hän hymisi samanmielisesti, kun vanhemmat lupailivat elämän vielä hymyilevän ja päivän paistavan risukasaankin. Tuomon teki mieli pyytää heitä tunkemaan pilvien hopeareunukset sinne, minne aurinko ei paistanut, mutta hän hillitsi itsensä ja kiitti rohkaisevista sanoista.

Puheluiden jälkeen hän joi olutta ja piirteli humalassa viiksiä tilaamansa naistenlehden kansikuvamallille.

Jos Tuomo oli itselleen täysin rehellinen, hänen oli myönnettävä, että mitkään sanat eivät oikeasti palauttaisi

Tuomon parisuhde päättyi nelisen kuukautta sitten. Hän on sairaslomalla masennuksen takia, ja päivien ohjelma koostuu lähinnä sohvalla istumisesta ja itsensä säälimisestä. Tuomo päättää hakeutua terapiaan, jotta voisi palata takaisin normaaliin arkeen. Se ei kuitenkaan suju suunnitelmien mukaan.

